

KAP SJEĆANJA

Duša ranjene majke,
oronula je u tišini.

Nemirna, utjehu traži.

Prosula se sjećanja iz duše,
kao biseri ispadaju,
a za njima krenule i suze.

Krvave joj oči,
gledajuć' samo fotografiju,
jedinu od sina uspomenu.

A tišina vrišti.

Tugu, jecaj i žalost trpi.
Ubiše joj dijete neki ljudi,
bezdušni i zli.

A...znajte, bio je hrabar
do posljednjeg daha.

Herceg i pravedan
na crti obrane grada,
gdje završi život bolno,
pozdravi on se s letom.

A zašto tamo ode, ne razmisli?

Za tebe i za mene.

Najveći su to borci bili.

Sila ih plašila nije.

Padali su, suze lili

i ponovo ustajali,

da naše Brotnjo lome nisu dali.

Stvaram stihove ove sjete,
namijenjujem njima,
da ih ljudima sa srca pola,
ne otme zaborav.

I što još reći sad nebeskom svodu,
dok pred spomenikom ovdje stojimo?

Ponosno vam grlo moje
iz ljubavi progovara
da bol ne može izbrisati vas
iz sjećanja našega.

Učenica: Petra Miletić, IV.1 (opća gimnazija)

Škola: Srednja škola dr. fra Slavka Barbarića

Mentorica: prof. Ilijana Sušac